

[Jens Thoft]

at være i orden, og det er, så vidt jeg kan se, en mulighed, der i det store og hele vil forsvinde, når det drejer sig om varer indkøbt i et andet EF-land. Så langt, så godt! Vi er positive over for momsændringerne, men noget bekymrede; det skal ikke være nogen hemmelighed.

Så går man i gang med at afkorte kredittiden, og som jeg sagde tidligere i dag, støtter SF dette varmt og voldsomt. Men sølle fem dage for momsen for byerhverv og bilregistreringsafgifterne er jo ikke ret meget. Altså, den afkortning af kredittiden løser nu ikke alle problemer med ministerens restancer, det vil jeg gerne understrege.

Jeg synes, det er vigtigt at bemærke, at den Venstreminister, som sædvanligvis har udsyn gennem en ladeport, har strammet jordbrugs- og fiskerikredittiderne for momsen noget i hvert fald. Det synes jeg er væsentligt. Det har også været fuldstændig urimelige kredittider, landbrug og fiskeri har haft på momsen, ingen tvivl om det, men det er da godt, at der her bliver strammet op. Og jeg vil bede ministeren love, at landbrug og fiskeri kommer på linie med øvrige byerhverv i løbet af nogle år, for jeg erkender da, at hvis man skal undgå, at hylet bliver alt for overdøvende fra de pågældende erhverv, må det ske gradvis. Men vi tager fat på det her, og det synes jeg er godt nok.

Jeg er også tilhænger af, at afgiften på lystfartøjer skal indbetales noget hurtigere. I øvrigt vil jeg sådan lidt som en sidebemærkning gøre ministeren opmærksom på, at afgiften for lystfartøjer da i stigende omfang må indbringe mindre og mindre. For mig bekendt gør man det i bådelaft efter bådelaft, at man opgiver det officielle forsikringselskab, man går sammen i bådelaft og laver sit eget så at sige forsikringselskab, indskyder 5 pct. af bådens værdi i bådelaft, lader pengene stå og blive forrentet. Så slipper man for at betale skat af pengene, og så udbetaler man erstatningerne direkte fra bådelaftets rentekasse. På den måde slipper man også uden om lystbådeafgiften. Det foregår i dag i bådelaft efter bådelaft, så den dér lystbådeafgift er der vist ikke meget provenu i længere. Men nu strammer man så det op.

Hvis der er nogen, der tror, at dette nedsætter restancerne til det offentlige, så tror jeg, man tager fejl. Det er fornuftigt at stramme kredittiderne op, ingen tvivl om det, men det vil ikke i noget større omfang – og i hvert fald

slet ikke i det omfang, ministeren taler om – nedsætte restancerne. Problemet med de hastigt voksende restancer er, at toldvæsenet f.eks. helt har opgivet at indkassere momstilsvaret på under 20.000 kr. Hvis en virksomhed skylder under 20.000 kr., får man en rykker-skrivelse med deraf følgende renteudgifter og afgiftsforhøjelser, og hvad der ellers kan være, men der foretages ikke udlæg, der foretages ikke udpanningsforsøg, og man laver ingen tvangsmæssige foranstaltninger.

I gamle dage, det vil sige for ganske få år siden, var det da sådan, at skatteydere blev indkaldt til toldfogeden og fik sat kniven for struben: Hvis man ikke slap skillingerne, måtte man i gang med at udpante. Det er for længst forbi for restancer under 20.000 kr. med det resultat, at når virksomhederne går fallit – for det svarede ministeren os forleden dag i Skatteudvalget – så mister statskassen selvfølgelig pengene. Men nu går virksomhederne fallit med en større restance, end de gjorde tidligere, fordi man efter min bedste opfattelse målbevidst forsømmer at inddrage beløbene, fordi man er nødt til at gå ud fra et væsentligheds-kriterium – det forstås jeg også godt – når man har mangel på mandskab. Man er nødt til at sætte nogle grænser og sige: Jamen de dér småbeløb under 20.000 kr. kan vi ikke tage os af. Men det er efter min bedste opfattelse en fejlagtig prioritering, og jeg synes, det er skandaløst, at forbrugerne hvert år til virksomhederne indbetaler godt 1 mia. kr. i momsafgifter, som aldrig nogen sinde ender i statskassen.

Derfor vil jeg ud over de lidt syrlige bemærkninger til ministeren opfordre ham til at sørge for, at toldvæsenet bliver nok så effektivt i sine inddrivelsers. Jeg tror, det præventivt er helt afgørende, at toldvæsenet går ind på et meget tidligt tidspunkt, hvor restanten begynder at skyldes. Når folk er endt i det totale uføre, er der jo ofte ikke andet end en gældssaner-ning eller en lukning som udvej. Det er vigtigt, hvis det offentlige ikke skal blive sorteper, at det offentlige ikke er den kreditor, der rykker mindst. Enhver ved jo, at når en virksomhed i øvrigt har betalingsproblemer, er det den kreditor, der rykker mindst, der får pengene sidst. Jeg har det indtryk, når jeg ser, hvordan toldvæsenet fungerer i praksis, at i hvert fald for alle de mindre virksomheders vedkommende er toldvæsenet og arbejdsgiverkontrollen dem,